

Sygnatura akt III C 1335/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 1 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

Protokolantka: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Więcek

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa K. D.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki K. D. na rzecz pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. koszty postępowania w kwocie 2 417 (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu) złotych.

Sędzia Grażyna Sienicka

Sygn. akt III C 1335/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powódka K. D. wniosła o zasądzenie od pozwanego ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwoty 20.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi dnia 4 lipca 2014 roku tytułem zadośćuczynienia zgodnie z przepisami art. 448 k.c. związku z art. 24 § 1 k.c. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 24 listopada 1990 roku nieznanymi kierujący pojazdem, nieznanymi marki i o nieznanym numerze rejestracyjnym, potrącił pieszego M. S. (1), który na skutek doznanych obrażeń poniósł śmierć. Postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Stargardzie Szczecińskim dochodzenie zostało umorzone z uwagi na fakt niewykrycia sprawcy zdarzenia. Stosownie do treści przepisu art. 98 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odpowiedzialność za przedmiotową szkodę ponosi pozwany. Powódka podniosła, że więź łącząca ją z bratem była niezwykle silna i śmierć brata była dla niej ogromną tragedią, z którą do dzisiaj nie potrafi się pogodzić. Jego śmierć była dla powódki załamaniem się dotychczasowej rzeczywistości.

Pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu podnosząc zarzut przedawnienia a nadto kwestionując podstawy i wysokość żądania pozwu, wszystkie okoliczności faktyczne, zwłaszcza zaś przebieg zdarzenia i twierdzenie, że sprawcą wypadku był kierujący pojazdem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

24 listopada 1999 roku M. S. (2) stał przed sklepem w I.. Spotkał tam swojego znajomego R. K.. W momencie spotkania R. K. M. S. (2) był już pod wpływem alkoholu. Mężczyźni kupili dodatkowo butelkę wódki o pojemności 0,25 litra, którą wypili, wraz z jeszcze jednym znajomym. Po spożyciu alkoholu, około godz. 17:30, mężczyźni rozstali się. M. S. (2) udał się pieszo w kierunku miejscowości C., gdzie mieszkał.

Dowód: protokół przesłuchania świadka R. K. k. 78,

przesłuchanie świadka Z. C. k. 80.

Warunki drogowe tego dnia były trudne, była mgła a jezdnia śliska. M. K. szedł drogą z miejscowości I. w kierunku miejscowości C..

Za nim szedł inny pieszy, którego M. K. słyszał, ponieważ ten podśpiewywał. M. K. minęło kilka samochodów jadących w kierunku C.. W pewnym momencie M. K. usłyszał pisk opon, a następnie głucho uderzenie.

Jadący samochodem osobowym A. T. zauważył na jezdni niezidentyfikowany kształt i zatrzymał się, aby sprawdzić co się stało. Stwierdził, że na jezdni leży w mężczyzna, który nie dawał znaków życia. A. T. próbowało sprawdzić, czy wyczuje tętno, jednakże było ono niewyczuwalne. A. T. wezwał policję i pozostał na miejscu do zdarzenia do momentu jej przyjazdu oraz przyjazdu pogotowia ratunkowego. Po przyjeździe funkcjonariuszy policji A. T. wyjaśnił okoliczności znalezienia ciała mężczyzny oraz prosił

o przeprowadzenie oględzin swojego samochodu. A. T. nie widział momentu potrącenia pieszego przez pojazd.

dowód: protokół przesłuchania M. K. k. w 72-73;

przesłuchanie świadka A. T. k. 89 – 89 verte.

Przyczyną śmierci M. S. (2) były ubytki uszkodzenia narządów wewnętrznych wraz z krwotokiem wewnętrznym. W chwili śmierci M. S. (2) znajdował się w stanie nietrzeźwości silnego stopnia. Badaniem toksykologicznym metodą chromatografii gazowej G. w krwi stwierdzono 2,8 ‰ w moczu 3,7 ‰ alkoholu etylowego. Metodą enzymatyczną (...) wykwit stwierdzono 3 ‰, a w moczu 3,8 ‰ alkoholu etylowego.

Dowód: opinia biegłych k. 50 – 93.

Postanowieniem z dnia 29 lutego 2000 roku Prokuratura Rejonowa

w S. postanowiła umorzyć dochodzenie w sprawie wypadku drogowego z dnia 24 listopada 1999 roku, w którym śmierć poniósł M. S. (2) z uwagi na fakt niewykrycia sprawcy czynu.

Niesporne.

K. D. była starszą siostrą M. S. (1). Bliska więź łączyła ich już w dzieciństwie. Po śmierci ich ojca matka nie poświęcała swoim dzieciom dużo czasu. K. D. i M. S. (1) byli wychowywani przez babcię. Więzy ta trwała również w dorosłym życiu. K. D. nie miała własnych dzieci i regularnie wspomagała rodzinę M. S. (1). Rodzeństwo spotykało się regularnie około cztery razy w miesiącu - najczęściej to K. D. odwiedzała M. S. (1) w jego domu na wsi, jednakże to również M. S. (1) przyjeżdżał do niej, do S.. Wszystkie święta rodzina spędzała razem. M. D. pomagała w pracach w ogrodzie M. S. (1), pomagała finansowo jego rodzinie, w czas wizyty w domu M. S. (1) rodzina urządzała spotkania przy grillu, biwakowała w namiotach, wspólnie pracowała w ogrodzie. Pogrzeb M. S. (1) był dla K. D. traumatycznym przeżyciem, zwłaszcza widok brata w trumnie, która została otwarta w trakcie pogrzebu. Po śmierci brata K. D. nie odzyskała w pełni równowagi psychicznej. Pomimo znacznego upływu czasu

w dalszym ciągu boleśnie odczuwa stratę brata, zwłaszcza przy uwzględnieniu okoliczności jego śmierci. K. D. w dalszym ciągu pomaga dzieciom brata M. S. (1), rodzina w dalszym ciągu regularnie się spotyka, K. D. bardzo często wspomina swojego brata, podczas wizyt na cmentarzu przy jego grobie płacze.

Niesporne.

Sąd zważył co następuje.

Żądanie pozwu oparte o treść przepisu art. 448 k.c. w zw. z art. 98 ust. 1 pkt 1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. tj. z dnia 21 listopada 2016r. (Dz.U. z 2016r. poz. 2060) okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 448 zd. 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 96 Ustawy z dnia o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (...) ubezpieczeniowy fundusz gwarancyjny, zwany dalej Funduszem jest, jest instytucją wykonującą zadania określone w ustawie. Zgodnie z treścią przepisu art. 98 ust. 1 pkt 1 cytowanej wyżej ustawy do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, gdy szkoda została wyrządzona

w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości.

Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi, że w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Szkoda na osobie obejmuje bowiem uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych, które mogą przybrać postać szkody majątkowej jak i niemajątkowej tzn. krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne - ból i inne dolegliwości, cierpienie psychiczne, ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i mogące powstać w przyszłości, ma więc charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Krzywdą powódki nie budzi żadnych wątpliwości Sądu – w toku procesu bliska więź między nią a zmarłym bratem została wykazana zeznaniami przesłuchanych świadków oraz w toku przesłuchania powódki w charakterze strony, nadto nie była przedmiotem polemiki ze strony pozwanego.

Dla ustalenia jednak, że doznana krzywda jest następstwem zdarzeń, o których stanowi art. 445 k.c. i przypisania podmiotowi odpowiedzialności, istotne jest ustalenie osoby, której zachowanie doprowadziło do powstania krzywdy oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy jej zachowaniem a powstałą krzywdą, która powinna być normalnym następstwem czynu.

W analizowanej sprawie powódka nie wykazała, iż winę za zdarzenie, w którym śmierć poniósł jej brat, ponosił kierowca pojazdu mechanicznego. Osoba ta nie została w toku dochodzenia ustalona, postępowanie zostało umorzone, tak więc inicjatywa dowodowa w procesie cywilnym spoczywała w tym zakresie na powódce.

Pozwana zakwestionowała treść pozwu co do zasady, co do wysokości a także w zakresie wskazanego przez powódkę przebiegu zdarzenia, co spowodowało przerzucenie ciężaru dowodu na stronę powódową.

Powódka jednak żadnych wniosków dowodowych na potwierdzenie przebiegu zdarzenia oraz na okoliczność wyłącznej winy kierowcy pojazdu nie naprowadziła.

Żaden ze świadków przesłuchanych w sprawie nie widział wypadku, natomiast część z nich potwierdzała stan nietrzeźwości M. S. (1), który został dokładnie zbadany przez biegłych.

Zgodnie z treścią art. 6 k. c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis art. 232 k.p.c. nakłada na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. (...) dowodowa, stosownie do cytowanych wyżej przepisów spoczywa na stronach, zgodnie z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności. Powódka była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, co pozwala przyjąć, iż wszystkie środki dowodowe jakimi dysponowała zostały w procesie wykorzystane dla obrony jej interesów, jednakże żaden z nich nie uzasadniał żądania pozwu w sposób pozwalający uznać jego twierdzenia za trafne i wykazane.

Przesłanką powstania obowiązku odszkodowawczego po stronie pozwanego jest ustalenie winy posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, których tożsamość nie jest znana.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na złożonych dokumentach, których treść i autentyczność nie były przez strony kwestionowane. Sąd oparł się na zeznaniach świadków, które miały znaczenie marginalne dla ustalenia przebiegu zdarzenia, albowiem zeznawali oni jedynie na okoliczności zaistniałe przed zdarzeniem oraz po odnalezieniu zwłok M. S. (1).

Sąd pominął wniosek o przesłuchanie M. K., albowiem treść jego zeznań w toku dochodzenia nie była sporna i dowód z protokołu jego przesłuchania uznał za wystarczający dla ustalenia okoliczności odnalezienia zwłok M. S. (1).

Sąd oddalił wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu na okoliczność ustalenia czy M. S. (1) był sprawcą zaistniałego zdarzenia, czy też przyczynił się do jego zaistnienia na drodze, albowiem uznał je za zbędne dla obrony pozwanego, który zaprzeczając zasadności żądania pozwu przekierował ciężar dowodu na swojego przeciwnika, którego obowiązkiem było udowodnienie, że sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem, którego ruch, zdaniem powódki, spowodował śmierć jej brata. Takie rozumienie zasady rozkładu ciężaru dowodu znajduje, zdaniem Sądu uzasadnienie w treści cytowanego wyżej przepisu art. 6 k. c.

Wnioski dowodowe w zakresie przebiegu wypadku i braku winy M. S. (1) powinny pochodzić od powódki, która z ustaleń tych wywodzi skutki prawne w postaci zaktualizowania się odpowiedzialności pozwanego.

Materiał dowodowy sprawy nie dał podstaw do ustalenia, że powódka zasadnie twierdzi, iż winę za zaistniałe zdarzenie ponosi kierujący pojazdem, stąd należało powództwo oddalić.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd miał na względzie, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. , zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca spór ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi koszty jakie poniósł on w związku ze skierowaniem sprawy na drogę sądową. Na zasądzone koszty postępowania składają się wynagrodzenie pełnomocnika oraz 17 zł opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego w sprawie dokumentu pełnomocnictwa.

Sędzia Grażyna Sienicka

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron.
3. Umieścić treść uzasadnienia w systemie Sędzia 2.
4. Przedłożyć akta z pismem lub za 21 dni.